

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. července 2016, č. j. MV-80727-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. srpna 2017, č. j. 57 A 77/2016 - 56,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. srpna 2017, č. j. 57 A 77/2016 - 56 a rozhodnutí žalované ze dne 12. července 2016, č. j. MV-80727-4/SO-2016 **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **26 456 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal dne 7. července 2015 osobně žádost o povolení k trvalému pobytu. Na dotaz pracovníka odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobce sdělil, že je rozvedený a nemá děti. Dne 2. prosince 2015 proběhl výslech žalobce, při němž uvedl, že v České republice žije od roku 2003 a v té době neplánoval, že by si zde požádal o trvalý pobyt. Po celou dobu pobytu žalobce pracoval na

stavbách. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, na Ukrajině vlastní rodinný dům ve vesnici K. poblíž města T., kde žije jeho matka a sestra s manželem a dítětem. Na Ukrajinu jezdí každý rok na Vánoce, maximálně na tři týdny. Žalobce dále popřel, že by pracoval pro družstvo AKRADO, pro něž mu bylo vydáno povolení k zaměstnání. V roce 2014 začal žalobce podnikat jako živnostník, dříve pracoval v zaměstnaneckém poměru. Nezná ani společnosti RUBITRANS s. r. o. a nikdy za ni nepodepsal žádnou smlouvu.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. března 2016, č. j. OAM-11475-23/TP-2015 správní orgán I. stupně žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítl podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), neboť žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Správní orgán I. stupně konstatoval, že ačkoli měl žalobce mezi roky 2006 a 2012 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání a účasti v právnické osobě, popřel, že by v tomto období vykonával podnikatelskou činnost v rámci společnosti RUBITRANS s. r. o., v níž byl zapsán jako jednatel. Účast žalobce v této společnosti proto správní orgán I. stupně vyhodnotil jako účelovou s cílem získat povolení k pobytu a uzavřel, že žalobce neplnil účel pobytu. Správní orgán I. stupně dále zjistil, že žalobce měl pro období od 16. července 2014 do 15. července 2015 povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, přičemž mu bylo vydáno povolení k zaměstnání u družstva AKRADO. Jelikož žalobce při výslechu uvedl, že pro toto družstvo nepracoval, uzavřel správní orgán I. stupně, že žalobce nevykonával zaměstnání v souladu s pracovním povolením, nýbrž od roku 2014 podnikal, pročež ani v uvedeném období neplnil účel pobytu. Na základě uvedených zjištění správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce si splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky zajistil prostřednictvím nepravdivých informací, které uváděl do žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, což lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. V rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán I. stupně zdůraznil jeho rodinné vazby na území Ukrajiny, které nebyly ani během dlouhého pobytu v České republice zpřetrhány. Dále poukázal na to, že žalobce doposud nepožíval výhod spojených s povoleným trvalým pobytem, a nedochází proto ke zhoršení jeho postavení. Žalobce navíc v důsledku vydaného rozhodnutí nebude nucen území České republiky opustit, pouze mu nebude udělen vyšší pobytový status.

[3] Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla. V odůvodnění uvedla, že ze systematiky zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že cizinec usilující o získání povolení k trvalému pobytu musí pobývat na území po dobu minimálně pěti let na základě nižších pobytových oprávnění, jejichž účel musí plnit. Žalobce nicméně vědomě, dlouhodobě a opakovaně klamal správní orgány a uváděl do žádostí o povolení k pobytu nepravdivé informace. Účel pobytu žalobce neplnil po převažující dobu posledních pěti let svého pobytu na území České republiky. Námitku, že na tom nese svůj díl viny správní orgán I. stupně, který žalobci povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodlužoval, označila žalovaná za absurdní. Neudělení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce téměř nezasahuje, neboť s ním není spojena povinnost opustit Českou republiku.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud") – poté, co jí nepřiznal odkladný účinek – v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský

soud konstatoval, že žalobce nezpochybňuje zjištění žalované, že po dobu svého pobytu na území České republiky neplnil jeho účel, nýbrž nesouhlasí s jejím závěrem, že takové jednání představuje závažné narušení veřejného pořádku. Krajský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34 dovodil, že pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ je třeba vykládat v kontextu jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců autonomně, přičemž v případě § 75 odst. 2 písm. g) tohoto zákona je navíc třeba zohlednit, že se jedná o transpozici unijních právních předpisů. Aplikace citovaného ustanovení na případ žalobce byla možná a žalovaná je interpretovala správně. Základní povinností cizince pobývajícího na území České republiky je plnit účel pobytu, povolení k pobytu není pouze formální záležitostí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že neplnění účelu pobytu lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Žalobci se nepodařilo prokázat své tvrzení o odlišné správní praxi žalované a s tím souvisejícím porušení jeho legitimního očekávání. Krajský soud aproboval i závěr žalované, že napadené rozhodnutí představuje zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, nikoli však zásah nepřiměřený.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel krajskému soudu vyčetl, že se dostatečně nevypořádal se žalobními námitkami a bez dalšího převzal argumentaci žalované. Krajský soud měl chybně vyložit neurčitý pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ a nerespektoval směrnici Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. dubna 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, z níž vyplývá, že opatření přijatá na základě výhrady veřejného pořádku musejí respektovat zásadu přiměřenosti a reagovat výlučně na chování jimi dotčené osoby. Toto chování potom musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaná zdůrazňovala dlouhodobost protiprávního stavu vyvolaného a udržovaného jednáním stěžovatele. Je však třeba zohlednit, že žalovaná opakovaným prodlužováním povolení k pobytu stěžovatele utvrzovala v oprávněnosti jeho počínání. Hlavní námitkou stěžovatele však je, že jeho jednání nedosáhlo intenzity závažného narušení veřejného pořádku. To, že neplnění účelu pobytu nepředstavuje důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, navíc potvrzuje správní praxe žalované.

[6] Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud nesprávně vypořádal s námitkou ohledně hodnocení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Toto hodnocení ze strany žalované neodpovídá požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná vůbec nezohlednila, že stěžovatel žije na území České republiky již 12 let a má zde vybudované silné sociální a ekonomické zázemí.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření označila kasační stížnost za nedůvodnou a plně odkázala na své vyjádření k žalobě a na obsah spisového materiálu. Žalovaná se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, které považuje za přezkoumatelné, a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[8] Vzhledem k tomu, že vyjádření žalované neobsahovalo žádnou polemiku s argumentací vznesenou stěžovatelem v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud již nepovažoval za nutné toto vyjádření zasílat stěžovateli k případné replice.

[9] Usnesením ze dne 20. prosince 2017, č. j. 6 Azs 345/2017 - 32 Nejvyšší správní soud zamítl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu žalovaná zamítla na základě § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, který v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zněl: *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel není státním příslušníkem členského státu Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem, a proto se nemůže dovolávat výše citované směrnice 2004/38/ES (ani na z ní vycházejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. října 2009, č. j. 5 As 51/2009 - 68). Unijním předpisem dopadajícím na projednávaný případ je směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Podle článku 6 odst. 1 této směrnice mohou členské státy *zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu.*

[13] Dále je vhodné zmínit, že na tuto věc nelze bez dalšího vztáhnout závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. července 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, jak v kasační stížnosti stěžovatel naznačuje. Citované rozhodnutí vyložilo pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu správního vyhoštění cizince, tedy rozhodnutí zasahujícího do svobody pohybu a dalších práv cizince mnohem intenzivněji než zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. listopadu 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112).

[14] Stěžovatel má pravdu, že samotné spáchání trestného činu automaticky neznamená, že cizinec závažně narušil veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud však postrádá vztah této námitky k důvodům, pro něž žalovaná žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu zamítla a které zahrnovaly neplnění účelu dlouhodobého pobytu. Stěžovatel se v žádné fázi řízení nepokusil zpochybnit skutková zjištění žalované, že po dobu tří let z posledních pěti let svého pobytu neplnil jeho účel. Otázkou proto zůstává jen to, zda lze takové jednání kvalifikovat jako „závažné narušení veřejného pořádku“ ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

[15] Citované ustanovení je zaměřeno do minulosti. „*Není tedy rozhodující, zda z jednání stěžovatele lze dovozovat, že v budoucnosti závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Naproti tomu je však nezbytné, aby jednání stěžovatele bylo možné hodnotit jako vskutku závažné narušení veřejného pořádku. Obdobně je formulován i § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož výkladem se zabýval rozšířený senát a ve vztahu k němuž formuloval požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku. Není tedy žádný důvod, proč tyto požadavky nevztáhnout i na § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ovšem s tím rozdílem, že především aktuálnost a dostatečnou závažnost ohrožení veřejného pořádku je třeba pro účely trvalého pobytu vykládat odlišně než v případě vyhoštění občana EU či jeho rodinného příslušníka*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, č. 2835/2013 Sb. NSS).

[16] Rozšířený senát ve výše citovaném usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151 konstatoval, že „*veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu.*“ Účelem vydání povolení k trvalému pobytu je přiznání vyššího pobytového statusu těm cizincům, kteří již na území České republiky pobývají delší dobu a vytvořili si k ní pevnější vazby. Získáním povolení k trvalému pobytu dochází v mnoha ohledech ke zrovnoprávnění těchto cizinců s občany České republiky, nejedná se však o jediné pobytové oprávnění cizince k pobytu na území České republiky. „*Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznamená, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé*“ (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 175/2012 - 34, bod 23).

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nepřehlédl, že s účinností zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, do § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců přibyl nový důvod (k tomu viz též odstavec [20] odůvodnění tohoto rozsudku) pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, a sice že *cizinec v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 neplnil na území účel, pro který mu povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno* [písm. d) citovaného ustanovení ve znění účinném od 15. srpna 2017]. Důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb. (sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, www.psp.cz) odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která neplnění účelu pobytu považuje za jinou závažnou překážku pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (například rozsudek ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69), s tím, že pokud je neplnění účelu dlouhodobého pobytu důvodem pro neprodloužení tohoto povolení, „*tím spíše by mělo být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání nejvyššího pobytového statusu, tedy povolení k trvalému pobytu.*“ Citovaná důvodová zpráva též uvádí, že nově navrhovaný důvod pro nevydání povolení k trvalému pobytu „*je souladný s výhradou veřejného pořádku, jakožto důvodem pro odmítnutí přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta Evropské unie ve smyslu směrnice 2003/109/ES. Pokud jde o výhradu veřejného pořádku, je jednotlivým členským státům ponechán prostor pro uvážení, co lze za porušování veřejného pořádku považovat (aniž by tím byla dotčena příslušná judikatura Soudního dvora Evropské unie). V tomto směru lze tedy v zásadě neplnění účelu pobytu považovat za ohrožení veřejného pořádku, neboť neplnění účelu pobytu je (s výjimkou,*

kdy účel není plněn ze závažných důvodů) spojeno s tím, že cizinec využívá povolení pobyt k jiným účelům, než k tomu, který mu byl povolen.“

[18] S názorem zákonodárce vyplývajícím z citované důvodové zprávy, že neplnění účelu pobytu představuje narušení veřejného pořádku, lze v zásadě souhlasit. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se však samo o sobě nejedná o narušení veřejného pořádku potřebné intenzity, tedy o narušení *závažné* či přesněji řečeno narušení veřejného pořádku *závažným způsobem*, jak vyžadovalo na věc aplikované ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151 totiž odmítl, že by bylo možné obcházení zákona (v tehdejším případě šlo o účelové uzavření manželství) ztotožňovat s narušením veřejného pořádku, „*neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, který by navíc sám o sobě odůvodňoval tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území České republiky.*“ V případě neudělení povolení k trvalému pobytu lze sice za „závažné narušení veřejného pořádku“ považovat i menší prohřešky než ve vztahu ke správnímu vyhoštění (což bylo jedním z důvodů, proč Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 71/2010 - 112 za důvod pro neudělení povolení k trvalému pobytu považoval i účelové prohlášení otcovství), nicméně neplnění účelu dlouhodobého pobytu samo o sobě závažným narušením veřejného pořádku není. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě následujících úvah.

[19] Cizinec, který neplní účel dlouhodobého pobytu, sice porušuje jednu z povinností, která mu ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, avšak neohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Takové jednání sice určitým způsobem koliduje se zájmem státu na regulaci pohybu a pobytu cizinců na jeho území, nelze je však považovat za tak závažný exces, aby bylo způsobilé narušit *závažným způsobem* veřejný pořádek tohoto státu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel po celou dobu svého pobytu disponoval platným pobytovým oprávněním, přičemž bod 6 preambule směrnice 2003/109/ES zdůrazňuje právě oprávněnost a nepřetržitost pobytu cizince. Není-li závažným porušením veřejného pořádku samotný nelegální pobyt cizince na území České republiky (bod 56 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010 - 151 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2013, č. j. 7 As 152/2012 - 51), nemůže jím – samo o sobě – být ani neplnění účelu jinak povoleného (a tedy legálního) dlouhodobého pobytu.

[20] Neméně významnou je skutečnost, že ani judikatura vztahující se k dlouhodobým vízům a pobytům nepovažuje neplnění účelu pobytu za závažné narušení veřejného pořádku [a neaplikuje tedy v takových případech § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců], nýbrž za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 80/2011 - 69). K závěru, že neplnění účelu dlouhodobého pobytu nelze podřadit pod závažné narušení veřejného pořádku jako důvod pro neudělení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, vede též nedávná novelizace tohoto ustanovení, která s ním počítá jako s novým a samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti vedle dosavadního § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců (srov. bod [17] odůvodnění tohoto rozsudku). Tuto novelizaci proto – s ohledem na její systematiku – nelze chápat jako upřesnění obsahu skutkové podstaty narušení veřejného pořádku závažným způsobem, resp. jako příkladmý výčet situace, kterou lze (a bylo lze) za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu

dosavadního ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců považovat, neboť jinak by se novelizace týkala (resp. měla se týkat) právě dosavadního písm. g), resp. nynějšího písm. e) ustanovení § 75 odst. 2.

[21] Nejvyšší správní soud shrnuje, že neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě“, jak nesprávně v části V./ad 2) uzavřel krajský soud, kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu v relevantním znění. Uplatnit toto ustanovení by bylo možné jen v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit. Některé okolnosti tohoto případu by to sice mohly naznačovat, pro takový závěr však v dané fázi řízení chybí dostatečný a prokázaný skutkový základ (naproti tomu by pro takový závěr nesvědčilo zjištění, že účel pobytu stěžovatel neplnil po tři z pěti let dlouhodobého pobytu předcházejícího podání žádosti o trvalý pobyt).

[22] Na závěr Nejvyšší správní soud jen ve stručnosti uvádí, že námitka nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatele není důvodná. Výše citovaná rozhodnutí i další judikatura správních soudů mnohokrát zdůraznila, že s negativním rozhodnutím o žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu není spojena jeho povinnost opustit území České republiky, pouze mu není přiznán vyšší pobytový status. Stěžovatel je nadále oprávněn pobývat v České republice na základě jiných pobytových titulů, splní-li podmínky pro jejich vydání. Jelikož rodina stěžovatele žije na Ukrajině, kde ji stěžovatel pravidelně navštěvuje, nemůže být neudělení povolení k trvalému pobytu ani nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Krajský soud i žalovaná tedy ve svých úvahách pochybily, neboť to, že stěžovatel neplnil účel dlouhodobého pobytu, posoudily bez dalšího jako závažné narušení veřejného pořádku České republiky. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil [§ 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu*. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť žalovaná se dopustila stejného pochybení jako krajský soud. Pokud by byla věc vrácena krajskému soudu, neměl by jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou procesní ekonomie podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná respektovat závazný právní názor vyslovený v tomto rozsudku.

[24] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s.,

aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[25] Stěžovatel, který měl v řízení plný úspěch, uhradil soudní poplatek 5 000 Kč za podání kasační stížnosti (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (položka 20 přílohy k zákonu o soudních poplatcích). V řízení před krajským soudem uhradil stěžovatel soudní poplatek 3 000 Kč za podání žaloby [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích] a 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (položka 20 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[26] Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil právní zástupce tři úkony právní služby – sepis a podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a účast na jednání dne 22. srpna 2017 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil čtyři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Ze spisu krajského soudu plyne, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se výsledná částka zvyšuje o 21 % představujících výši této daně na celkových 16 456 Kč.

[27] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatele, čítající odměnu za zastupování a uhrazené soudní poplatky, tedy představuje částku 26 456 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[28] Žalovaná ve věci neměla úspěch, náhrada nákladů řízení jí tudíž nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu